

НАЦІОНАЛЬНА АКАДЕМІЯ НАУК УКРАЇНИ
ІНСТИТУТ УКРАЇНОЗНАВСТВА ІМ. І. КРИП'ЯКЕВИЧА

Україна

КУЛЬТУРНА СПАДЩИНА,
НАЦІОНАЛЬНА СВІДОМІСТЬ,
ДЕРЖАВНІСТЬ

2018
31

Україна: культурна спадщина, національна свідомість, державність / гол. ред. Ігор Соляр; НАН України, Інститут українознавства ім. І. Крип'якевича. Львів, 2018. Вип. 31. 308 с.

Збірник об'єднує студії з історії, мовознавства та літературознавства.

В історичному блоці представлені наукові дослідження різних аспектів актуальних проблем історії, зокрема Західноукраїнської Народної Республіки, воєнної історії, а також про відомих людей та їх значення у формуванні української державності.

Мовознавчі студії розкривають проблеми історії української філології (явища староукраїнської мови XVI–XVIII ст., дослідження пам'яток) і діалектології (діалектної лексикографії).

Наукові публікації з літературознавства зосереджені довкола аналізу праць міжвоєнного періоду (Софія Яблонська-Уден, Михайло Рудницький) і відображають проблеми воєнного часу в сучасних текстах.

Ukraine: Cultural Heritage, National Consciousness, Statehood / Ed. Ihor Soliar; NAS of Ukraine, I. Krypiakych Institute of Ukrainian Studies. Lviv, 2018. Vol. 31. 308 p.

The collection of scientific papers is an interdisciplinary edition of the Institute, which integrates studies in history, linguistics, and literary criticism.

The historical block is represented by studies of current problems of history, such as the history of the West Ukrainian People's Republic, military history, as well as investigations about famous persons and their importance in the formation of Ukrainian history.

Linguistic studies reveal issues in the history of Ukrainian language (phenomena in the Old Ukrainian language of the 16th-18th centuries, studies of monuments), and dialectology (dialectal lexicography).

Literary criticism studies focus on the analysis of works of the interwar period (Sofia Yablonska-Uden, Mykhailo Rudnytskyi), and reflect the problems of wartime in contemporary texts.

Рекомендувала до друку вчена рада

Інституту українознавства ім. І. Крип'якевича НАН України
(протокол № 4 від 11.12.2018 р.)

ГОЛОВНИЙ РЕДАКТОР

Соляр Ігор Ярославович, д.і.н., с.н.с. (Україна)

РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ:

Акіллі Алессандро (Achilli Alessandro), PhD (Australia)

Борчук Степан Миколайович, д.і.н., проф. (Україна)

Газдаг Вільмош (Gazdag Vilmos), PhD (Україна)

Даниленко Андрій (Danylenko Andriy), PhD, prof. (США)

Золтан Андраш (Zoltán András), dr hab., prof. (Угорщина)

Литвин Микола Романович, д.і.н., проф. (Україна)

Мозер Міхаель (Moser Michael), dr hab., prof. (Австрія)

Муравський Олег Іванович, к.і.н., с.н.с. (Україна)

Надрага Марта Степанівна, к.і.н., с.д. (Україна)

Пастух Тарас Васильович, д.філол.н., доц. (Україна)

Рембішевська Дорота Кристіна (Rembiszewska Dorota Krystyna), dr hab., prof. (Польща)

Романюк Михайло Васильович, к.і.н. (Україна)

Ситник Олександр Степанович, д.і.н., проф. (Україна)

Ястремська Тетяна Олександрівна, к.філол.н., с.н.с. (Україна)

УДК [94(477:4):06.051НАТО:061.1(477)]"2001/2004"

DOI: 10.33402/ukr.2018-31-137-144

Сергій ПОПКО*генерал-полковник**Міністерства оборони України**командувач сухопутних військ Збройних сил України**ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-3050-2517>**e-mail: spopko@ukr.net*

ДЕРЖАВНА ПРОГРАМА СПІВРОБІТНИЦТВА УКРАЇНИ З НАТО НА 2001–2004 РОКИ: ПРІОРИТЕТИ ТА ЗАВДАННЯ У КОНТЕКСТІ ЄВРОАТЛАНТИЧНОЇ ІНТЕГРАЦІЇ

Проаналізовано Державну програму співробітництва України з НАТО на 2001–2004 рр., визначено її пріоритети й особливості в контексті розвитку двосторонніх відносин. З'ясовано, що програма за змістовим наповненням стала логічним продовженням попередньої, та у найближчій перспективі мала б забезпечити максимально повну/якісну реалізацію умов Хартії про особливе партнерство (1997). Показано, що загальне керівництво реалізацією програми здійснював президент України, а також Рада національної безпеки й оборони України (РНБОУ) та за її дорученням – Державна міжвідомча комісія з питань співробітництва України з НАТО (ДМК). Відзначено, що її ухвалення відбувалося на фоні активізації Українською державною своєю зовнішньо-політичної діяльності, спрямованої на поглиблення конструктивної співпраці з Європейським Союзом (ЄС), Радою євроатлантичного партнерства (РЄАП), Організацією з питань безпеки та співробітництва в Європі (ОБСЄ) та Радою Європи (РЄ). Зазначено, що вона відіграла важливу роль на шляху до задекларованого вступу держави до Північноатлантичного альянсу, що у вказаний період стало одним з основних напрямів державної політики з питань національної безпеки в контексті формування нової архітекτονіки європейської безпеки XXI ст. Констатовано, що в політичній площині програма була покликана забезпечити реалізацію державної політики, спрямованої на європейську та євроатлантичну інтеграцію, підвищити рівень гарантій незалежності, територіальної цілісності й непорушності кордонів України, її національної безпеки, а також сприяти поширенню принципів демократії, додержання прав і свобод людини та громадянина, верховенства права в Україні.

Ключові слова: Україна, НАТО, євроатлантична інтеграція, національна безпека, Збройні сили України (ЗСУ).

Починаючи з 1990-х років Українська держава співпрацює з НАТО з метою забезпечення своєї незалежності, демократичного розвитку й територіальної

цілісності, зміцнення національної безпеки, запобігання виникнення нових загроз стабільності та безпеці на європейському континенті й використання досвіду і допомоги держав-членів альянсу в реформуванні оборонної та інших пов'язаних із нею сфер¹. Із цього часу наша держава стала одним із найбільш значущих партнерств НАТО. Відносини набули подальшого розвитку внаслідок підписання у 1997 р. Хартії про особливе партнерство, на основі якої започатковано Комісію Україна–НАТО (КУН), що мала опікуватися розвитком співпраці².

Мета статті – визначити основні завдання Програми співробітництва України з НАТО на 2001–2004 рр., відповідальних осіб, охарактеризувати засоби її реалізації у воєнній, політичній, інформаційній та інших сферах. Перспективний напрям подальших досліджень – аналіз ефективності інформування громадськості в питанні євроатлантичної інтеграції України.

Ухвалення і реалізація Державної програми співробітництва України з НАТО на період до 2001 р. створили внутрішні умови для виконання основних завдань, визначених хартією, та дали суттєвий імпульс співпраці з альянсом у політичній й оборонній сферах, економічній, науковій, екологічній та інших невійськових галузях. Водночас у 2000 р. президент України затвердив оновлену Державну програму реформування та розвитку Збройних сил України на період до 2005 р., головна мета якої – створення в державі сучасних збройних сил із характерними ознаками євроатлантичної моделі. Названі чинники зумовили необхідність прийняття нового документа, який би налагодив співпрацю України з альянсом відповідно до реалій сьогодення³.

27 січня 2001 р. Указом президента України затверджено Державну програму співробітництва України з НАТО на 2001–2004 рр. (далі – програма)⁴, а 22 листопада 2002 р. на засіданні КУН у Празі схвалено План дій Україна–НАТО, в межах якого реалізуються щорічні Цільові плани Україна–НАТО⁵. «Сучасні підходи України до вироблення політики в галузі безпеки базуються на незмінності стратегічної мети держави, якою є повномасштабна інтеграція до європейських та євроатлантичних структур та повноправна участь у системі загальноєвропейської безпеки. Реалізуючи національну політику у сфері безпеки, Україна активізує свою діяльність, спрямовану на поглиблення конструктивного співробітництва з Організацією Північноатлантичного договору (НАТО), Європейським Союзом (ЄС), Західноєвропейським Союзом (ЗЄС), Радою Євроатлантичного Партнерства (РЄАП), Організацією з питань безпеки та співробітництва в Європі (ОБСЄ) та

¹ Співробітництво з НАТО: правові аспекти. URL: https://minjust.gov.ua/m/str_951 (дата звернення: 05.02.2019).

² Відносини з Україною. URL: https://www.nato.int/cps/uk/natohq/topics_37750.htm (дата звернення: 07.02.2019).

³ Указ Президента України N 190/2002 (190/2002) від 26.02.2002. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/190/2002> (дата звернення: 15.02.2019).

⁴ Указ Президента України «Про Державну програму співробітництва України з Організацією Північноатлантичного Договору (НАТО) на 2001–2004 роки». URL: <https://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/58/2001> (дата звернення: 05.02.2019).

⁵ Відносини Україна–НАТО в цифрах і фатах. URL: http://www.sdfm.gov.ua/articles.php?cat_id=273&art_id=1674&lang=uk (дата звернення: 24.02.2019).

Радою Європи (РЄ), на основі яких формується нова архітектура європейської безпеки XXI століття», – зазначено в указі⁶.

Програма, розрахована на 2001–2004 рр., стала логічним продовженням попередньої і мала забезпечити максимально повне та якісне виконання хартії. Вона розроблена на основі відповідних положень Конституції України, Основних напрямів зовнішньої політики України, Концепції (основ державної політики) національної безпеки України, Воєнної доктрини України й інших нормативно-правових актів. Її мета – визначити пріоритетні напрями співпраці з НАТО на період до 2004 р.; поглибити співробітництво України з НАТО в межах хартії, РСАП та Програми «Партнерство заради миру» (ПЗМ), щоби вивести його на якісно новий рівень відносин особливого партнерства; розширити двосторонню співпрацю України з державами-членами НАТО та державами-партнерами; удосконалити механізми співпраці з НАТО, а також координації та контролю за його здійсненням; стати основою для формування щорічного Робочого плану імплементації хартії й Індивідуальної програми партнерства (ІПП) та інструментом, що забезпечує їх виконання; досягти цілей партнерства, визначених Україною у Процесі планування й оцінки сил (ІППОС) у межах ПЗМ; забезпечити поглиблення зв'язків центральних органів виконавчої влади України, що беруть участь у реалізації хартії, з відповідними структурами НАТО; сприяти ефективному використанню центральними органами виконавчої влади й установами України результатів співробітництва з НАТО; створити дійовий механізм інформаційного забезпечення співробітництва з НАТО, сприяти поширенню в українському суспільстві об'єктивної інформації про її діяльність; досягти до кінця 2004 р. виконання повною мірою завдань, визначених програмою⁷.

Керував реалізацією програми президент України. Загальну координацію та контроль за діяльністю органів виконавчої влади з реалізації програми, формування і виконання Робочого плану імплементації хартії та ІПП, досягнення цілей партнерства за ІППОС і реалізації інших заходів співпраці з НАТО здійснювала Рада національної безпеки й оборони України та за її дорученням Державна міжвідомча комісія з питань співробітництва України з НАТО (ДМК)⁸.

На фоні розгортання акції «Україна без Кучми» (2000–2001)⁹, масштабних заворушень у столиці України¹⁰, важливе місце у програмі відведено співпраці в політичній сфері, яке мало на меті: забезпечити реалізацію державної політики, спрямованої на європейську та євроатлантичну інтеграцію; підвищити рівень гарантій незалежності, територіальної цілісності й непорушності кордонів України, її національної безпеки; сприяти поширенню принципів демократії, додержання прав і свобод людини та громадянина, верховенства права в Україні; зміцнення стабільності й безпеки в регіоні Центральної і Східної Європи та на євроатлан-

⁶ Указ Президента України N 190/2002 (190/2002) від 26.02.2002. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/190/2002> (дата звернення: 11.02.2019).

⁷ Галузевий державний архів Міністерства оборони України (далі – ГДА МОУ). Ф. 3697. Спр. 2055. Арк. 139.

⁸ Там само. Арк. 140.

⁹ Україна без Кучми. URL: <http://www.maidanmuseum.org/uk/storinka/ukrayina-bez-kuchmy> (дата звернення: 05.02.2019).

¹⁰ Акція «Україна без Кучми». URL: <https://www.pravda.com.ua/news/2001/02/25/2981973/> (дата звернення: 05.02.2019).

тичному просторі в цілому; забезпечити повноправну участь України у процесі розбудови загальноєвропейської структури безпеки.

Для забезпечення діяльності передбачалося узгоджувати з НАТО річні графіки взаємних візитів делегацій і посадових осіб різних рівнів, сприяти організації інформаційно-ознайомчих візитів українських делегацій до штаб-квартири альянсу, сформувати графіки проведення та визначення тематики спільних засідань, семінарів й інших заходів у межах НАТО з їх подальшим долученням до щорічних Робочих планів імплементації хартії¹¹.

З політичного погляду треба розглядати також співпрацю України з НАТО у сфері регіональної безпеки¹². «Україна надає великого значення співробітництву з НАТО, її державами-членами та державами-партнерами з питань регіональної безпеки, – сказано в документі. – Співробітництво в цій сфері має на меті забезпечення участі України у вирішенні актуальних питань регіональної безпеки, передусім, на європейському просторі, а також у регіональних механізмах і програмах співробітництва, створюваних під егідою НАТО, шляхом проведення політичних консультацій у різних форматах, організації навчань, семінарів, зустрічей експертів тощо»¹³.

Загалом співпраця нашої держави з НАТО у сфері безпеки мала декілька вимірів, одним із найважливіших з яких став цивільно-військовий¹⁴. Взаємний діалог передбачав: ознайомлення з практикою участі законодавчих, судових, урядових і неурядових установ, ЗМІ держав-членів НАТО та держав-партнерів у створенні та підтримці належних цивільно-військових відносин; використання досвіду держав-членів НАТО для розроблення Стратегії впровадження демократичного цивільного контролю в оборонній сфері України; удосконалення національного законодавства з питань правового регулювання цивільно-військових відносин із залученням експертів із держав-членів НАТО та держав-партнерів; використання допомоги держав-членів НАТО і держав-партнерів при створенні структур цивільного керівництва та контролю за ЗСУ; розробка за сприяння експертів НАТО механізму забезпечення демократичного цивільного контролю за діяльністю правоохоронних органів і сил внутрішньої безпеки; наближення процесів формування та контролю за виконанням оборонного бюджету до загальноновизнаних механізмів і процедур держав-членів НАТО¹⁵.

Відповідальність за планування заходів військового співробітництва, а також координацію та контроль за їх виконанням покладається на Генеральний штаб ЗСУ. Співпраця в цій сфері мала на меті: використання досвіду й допомоги держав-членів НАТО та держав-партнерів для реформування і розвитку ЗСУ, разом із вдосконаленням механізмів соціального захисту військовослужбовців, нормативно-правової бази військового співробітництва та миротворчої діяльності, створення умов для впровадження засад цивільного керівництва і контролю за діяльністю у військовій сфері; підвищення взаємосумісності органів управління, підрозділів і частин ЗСУ, насамперед виділених Україною для участі у Програмі ПЗМ, з Об'єднаними

¹¹ ГДА МОУ. Ф. 3697. Спр. 2055. Арк. 140–141.

¹² Яворська Г. Європейська безпека і НАТО. URL: <https://tyzhden.ua/Columns/50/1197> (дата звернення: 15.02.2019).

¹³ ГДА МОУ. Ф. 3697. Спр. 2055. Арк. 141.

¹⁴ Там само. Арк. 151.

¹⁵ Там само.

збройними силами (ОЗС) НАТО; підготовку військових контингентів ЗСУ та відповідної інфраструктури для взаємодії з ОЗС НАТО під час проведення миротворчих, антитерористичних, пошукових, рятувально-відновлювальних та інших місій і завдань; досягнення національних цілей воєнної реформи для виконання завдань Державної програми реформування та розвитку ЗСУ на період до 2005 р.; пошук форм і механізмів співпраці ЗСУ з військовими формуваннями держав-членів НАТО для реагування на нові види загроз національній безпеці, зокрема з боку терористичних організацій із застосуванням зброї масового знищення (ЗМЗ)¹⁶.

Значні надії НАТО покладало на участь Української держави в Багатонаціональних загальновійськових оперативно-тактичних силах (БЗОТС)¹⁷. У цьому контексті програма передбачала підвищення ефективності використання Яворівського навчального центру через:

- проведення багатонаціональних польових, командно-штабних і комп'ютерно-штабних навчань;
- навчань командирів і штабів із питань планування застосування військ (сил), управління ними та забезпечення їх взаємодії під час проведення:
 - а) операцій із підтримання миру;
 - б) робіт із ліквідації наслідків стихійного лиха;
 - в) операцій із надання гуманітарної допомоги;
 - г) пошуково-рятувальних операцій;
 - д) антитерористичних операцій¹⁸.

Спільні навчання закладали підґрунтя для участі нашої держави в миротворчих контингентах під егідою ООН та НАТО. Співпраця у цій сфері розгорталася з метою підготовки й участі миротворчого контингенту та персоналу ЗСУ в операціях із підтримання миру або примусу до миру, забезпечення участі підрозділів і представників ЗСУ у складі Багатонаціональних загальновійськових оперативно-тактичних сил та об'єднаних багатонаціональних штабів, а також удосконалення системи підготовки особового складу ЗСУ для виконання миротворчих завдань і розвитку відповідної матеріально-технічної бази¹⁹.

Серед основних напрямів у цій сфері необхідно виокремити: участь у миротворчих операціях під проводом НАТО, зокрема в операції «КФОР»; поглиблення співпраці в межах українсько-польського миротворчого батальйону, українсько-румунсько-угорсько-словацького інженерного батальйону, спільного військово-морського з'єднання «за викликом» на Чорному морі; розширення співпраці з НАТО та її державами-членами з питань підготовки та забезпечення українських підрозділів, що залучатимуться до складу багатонаціональних миротворчих формувань; удосконалення законодавчої бази з питань миротворчої діяльності з урахуванням досвіду держав-членів НАТО та держав-партнерів; підвищення взаємосумісності миротворчих підрозділів ЗСУ з ОЗС НАТО; створення за участю вищих військових

¹⁶ ГДА МОУ. Ф. 3697. Спр. 2055. Арк. 149–150.

¹⁷ Там само. Арк. 146.

¹⁸ Указ Президента України N 190/2002 (190/2002) від 26.02.2002. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/190/2002> (дата звернення: 06.02.2019).

¹⁹ ГДА МОУ. Ф. 3697. Спр. 2055. Арк. 147.

навчальних закладів та інфраструктури полігонів ЗСУ національної системи підготовки контингентів (персоналу) для виконання миротворчих завдань²⁰.

Ще один важливий і перспективний напрям співпраці, передбачений програмою, – підготовка військових кадрів. Із метою забезпечення якісної підготовки військових кадрів для співробітництва з НАТО передбачалося: адаптувати систему військової підготовки та навчання до наявних у державах-членах НАТО стандартів; долучити до системи командирської та професійної підготовки питання співпраці в межах Програми ПЗМ та миротворчої діяльності; оптимальне використання наявних можливостей мовної підготовки військовослужбовців у межах Програми ПЗМ та двостороннього співробітництва з державами-членами НАТО; забезпечити кафедри іноземних мов вищих військових навчальних закладів Міністерства оборони України лінгафонними кабінетами, відео- й аудіотехнікою і сучасною навчально-методичною літературою; розширити практику підвищення кваліфікації викладачів іноземних мов вищих військових навчальних закладів за кордоном; запрошувати в Україну інструкторів-викладачів іноземних мов із держав-членів НАТО та держав-партнерів; створити експертний Центр мовного тестування з використанням тесту НАТО «STANAG-6001»; здійснити спеціалізовану підготовку військовослужбовців для роботи у складі багатонаціональних штабів, зокрема на курсах підготовки офіцерів багатонаціональних штабів при Національній академії оборони України²¹.

Програма заклала підґрунтя співпраці у сфері озброєнь. Основна мета такого заходу – досягнення рівня взаємосумісності в озброєннях і військовій техніці (ОВТ), достатнього для належної взаємодії між ЗСУ та збройними силами держав-членів НАТО і держав-партнерів під час виконання спільних завдань, налагодження кооперації з державами-членами НАТО з питань розроблення та виробництва ОВТ; упровадження досвіду держав-членів НАТО у плануванні розвитку ОВТ, їх закупівлі та підтримання у боєздатному стані; здійснення гармонізації національних стандартів у сфері озброєнь із відповідними стандартами НАТО²². Відзначу, що основні напрями співпраці визначав документ «Стан та основні напрями розвитку співробітництва Україна–НАТО в галузі озброєнь». Для його реалізації була створена Спільна робоча група Україна–НАТО з питань співпраці в галузі озброєнь, яка підлягала щорічному оновленню²³.

Крім того, питання озброєнь мали розглядати:

- на зустрічах у межах Конференції національних директорів із питань озброєнь у форматі «19+1»;
- на рівні представників України і НАТО у групах озброєнь НАТО для сухопутних військ, військово-морських сил та військово-повітряних сил, у

²⁰ Указ Президента України N 190/2002 (190/2002) від 26.02.2002. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/190/2002> (дата звернення: 19.02.2019).

²¹ Там само. Арк. 146–147.

²² Указ Президента України N 190/2002 (190/2002) від 26.02.2002. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/190/2002> (дата звернення: 05.02.2019)

²³ Комісія Україна-НАТО. URL: <https://ukraine-nato.mfa.gov.ua/ua/ukraine-nato/commission> (дата звернення: 18.02.2019).

відкритих для держав-партнерів групах Конференції національних директорів із питань озброєнь, а також у Дорадчій групі НАТО з питань промисловості²⁴.

Крім політичної та військової сфери, програма передбачала продовження співпраці у невійськових галузях. «Україна розвиває співробітництво з НАТО у невійськових галузях, виходячи з необхідності підтримки розвитку вітчизняної промисловості і науки, використання міжнародного досвіду та допомоги у процесі їх реформування, спільної протидії сучасним викликам безпеці, таким як природні і техногенні катастрофи, міжнародний тероризм, організована злочинність, нелегальне переміщення зброї, наркотичних і радіоактивних речовин тощо», – зазначено в документі²⁵.

Співпраця з альянсом у цій сфері охоплювала цивільні надзвичайні ситуації, наукові дослідження і захист довкілля, економічні аспекти оборонної діяльності, організацію повітряного руху, використання космічної техніки та технологій, а також боротьбу з міжнародною злочинністю і тероризмом, наркобізнесом, нелегальною міграцією та нелегальним переміщенням зброї, технологій подвійного призначення і радіоактивних речовин²⁶.

Необхідною умовою продовження співпраці з НАТО стало вдосконалення правової бази, що планували здійснювати через продовження формалізації відносин міністерств, інших центральних органів виконавчої влади України з відповідними структурами НАТО через укладення двосторонніх угод в окремих сферах співробітництва у форматі меморандумів про взаєморозуміння, угод, обмін листами тощо, які відповідали б духу особливого партнерства України з альянсом²⁷.

Водночас відповідальність за інформаційне забезпечення співпраці України з НАТО покладалася на Державний комітет інформаційної політики, телебачення й радіомовлення України. Національний координатор співробітництва з НАТО в інформаційній сфері мав координувати відповідну діяльність міністерств, інших центральних органів виконавчої влади й установ України, залучених до виконання цієї програми, надавати їх прес-службам методичну допомогу в реалізації інформаційних проектів, які здійснюються в Україні або за її участю в державах-членах НАТО та державах-партнерах²⁸.

Отже, 27 січня 2001 р. Указом президента України затверджено Державну програму співробітництва України з НАТО на 2001–2004 рр., яка визначила основні напрями співпраці нашої держави з Північноатлантичним альянсом. До пріоритетних сфер віднесено діалог у політичній, військовій, безпековій, інформаційній, нормативно-правовій галузях. Надалі затверджено щорічні Програми співробітництва України з НАТО, які коригували напрями взаємодії відповідно до військово-політичних викликів XXI ст.

²⁴ Указ Президента N 190/2002 (190/2002) від 26.02.2002. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/190/2002> (дата звернення: 05.02.2019).

²⁵ Там само.

²⁶ ГДА МОУ. Ф. 3697. Спр. 2055. Арк. 151.

²⁷ Указ Президента України N 190/2002 (190/2002) від 26.02.2002. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/190/2002> (дата звернення: 05.02.2019).

²⁸ ГДА МОУ. Ф. 3697. Спр. 2055. Арк. 148.

REFERENCES

1. Aktsiia «Ukraina bez Kuchmy». Retrieved from <https://www.pravda.com.ua/news/2001/02/25/2981973/> [in Ukrainian].
2. Vidnosyny z Ukrainoiu. Retrieved from https://www.nato.int/cps/uk/natohq/topics_37750.htm [in Ukrainian].
3. Vidnosyny Ukraina-NATO v tsyfrakh i faktakh. Retrieved from http://www.sdfm.gov.ua/articles.php?cat_id=273&art_id=1674&lang=uk [in Ukrainian].
4. Komisiia Ukraina-NATO. Retrieved from <https://ukraine-nato.mfa.gov.ua/ua/ukraine-nato/commission> [in Ukrainian].
5. Spivrobitnytstvo z NATO: pravovi aspekty. Retrieved from https://minjust.gov.ua/m/str_951 [in Ukrainian].
6. Ukaz Prezydenta Ukrainy vid 26.02.2002 r. № 190/2002 (190/2002). Retrieved from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/190/2002> [in Ukrainian].
7. Pro Derzhavnu prohramu spivrobitnytstva Ukrainy z Orhanizatsiieiu Pivnichnoatlantynchoho Dohovoru (NATO) na 2001–2004 roky: Ukaz Prezydenta Ukrainy 09.07.2003 r. № 586/2003. Retrieved from <https://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/58/2001> [in Ukrainian].
8. Ukraina bez Kuchmy. Retrieved from <http://www.maidanmuseum.org/uk/storinka/ukrayina-bez-kuchmy> [in Ukrainian].
9. Yavorska, H. (2008). Yevropeiska bezpeka i NATO. Retrieved from <https://tyzhden.ua/Columns/50/1197> [in Ukrainian].

Serhii POPKO

STATE PROGRAM FOR NATO-UKRAINE COOPERATION 2001–2004: PRIORITIES AND TASKS IN THE CONTEXT OF EURO-ATLANTIC INTEGRATION

The State Program for NATO – Ukraine Cooperation 2001–2004 is analyzed, its priorities and features in the context of the development of bilateral relations are determined. It has been established that the content of the program has become a logical continuation of the previous one and should, in the short term, ensure the fullest / best possible implementation of terms of the Charter on a Distinctive Partnership (1997). It is shown that the President of Ukraine, as well as the National Security and Defense Council of Ukraine (NSDC) and on its behalf, the State Inter-agency Commission for NATO – Ukraine Cooperation, have overseen the implementation of the program. The author notes that its adoption took place during the intensification of Ukraine's foreign policy activities aimed at deepening constructive cooperation with the European Union (EU), the Euro-Atlantic Partnership Council (EAPC), the Organization for Security and Co-operation in Europe (OSCE) and the Council of Europe. The program played an important role in the path to the state's declared accession to the North Atlantic Alliance. During this period, it became one of the main directions of the state policy on national security in the context of the formation of the new architectonics of European security of the 21st century. It is claimed that in the political area the program was meant to ensure the implementation of national policy on European and Euro-Atlantic integration, to increase the level of independence guarantees, territorial integrity and inviolability of Ukrainian borders, its national security, as well as to promote the principles of democracy, respect for the rights and freedoms of man and citizen, the rule of law in Ukraine.

Keywords: Ukraine, NATO, Euro-Atlantic Integration, national security, Armed Forces of Ukraine (ZSU).

ЗМІСТ

ІСТОРИЧНІ СТУДІЇ

Актуальні питання української історії	3
Мисак Наталія. Ідеї соборності та самостійності в українському молодіжному середовищі Галичини наприкінці XIX – початку XX століття.	3
Фіногенов Олег. «Ліонський сюжет» (1924) у діяльності Західноукраїнського товариства Ліги Націй.	16
Стасюк Олександра. Роль рад депутатів трудящих у процесі радянізації Західних областей УРСР (1939–1941)	26
Лук'янченко Світлана. Агропромисловий комплекс Рівненської області в першій половині 1960-х років	38
До 100-річчя ЗУНР.	46
Дацків Ігор. Діяльність зовнішньополітичної служби Західноукраїнської Народної Республіки в 1918–1923 роках	46
Королько Андрій. Становлення і функціонування органів української влади на Снятинщині періоду ЗУНР (1918–1919)	54
Пірко Марія. Видавничі проекти державного секретаріату ЗУНР	79
Ткачук Павло, Кривизюк Леонід. Участь польових духівників у життєдіяльності збройних сил ЗУНР.	88
Пагіря Олександр. ЗУНР і національно-визвольний рух на Закарпатті в 1918–1919 роках.	100
Воєнна історія	127
Ткачук Андрій. Політика безпеки в коаліційній угоді депутатських фракцій у Верховній раді України V скликання	127
Попко Сергій. Державна програма співробітництва України з НАТО на 2001–2004 роки: пріоритети та завдання у контексті євроатлантичної інтеграції.	137
Постаті	145
Сова Андрій. Внесок Івана Боберського в підготовку та проведення Шевченківського здвигу 1914 року у Львові	145
Патер Іван. Суспільно-політичні процеси в Галичині 1919–1920 року в оцінці Євгена Чикаленка (за матеріалами «Щоденника»)	156
Соляр Ігор. Дмитро Левицький у визвольних змаганнях українців у 1914–1923 роках.	170

Середюк Марія. Громадсько-політична діяльність Володимира Целевича в роки національно-визвольних змагань (1918–1923)	181
Каменцев Денис. «Мене завжди тішило й почасти дивувала та велика напружена праця, яку переводять наші вояки...»: роль Володимира Сальського в організації української військової еміграції (1921–1940)	190
Кравець Наталія. Національно-культурна діяльність Василя Проходи в таборах військовополонених у роки Першої світової війни	203

МОВОЗНАВСТВО

Осінчук Юрій. Лексика на позначення Божих Осіб, святих і ангелів в українському історичному словнику за редакцією Євгена Тимченка.	213
Bahniuk Nataliya. Researching written monuments in the context of changing scientific paradigms	233
Черевко Ірина. Здобутки української діалектної фразеології ХХІ століття	240

ЛІТЕРАТУРОЗНАВСТВО

Гаврилів Тимофій. Ідентичнісні імплікації: «З країни рижу та опію» Софії Яблонської-Уден	251
Когут Софія. Видавничі стратегії Михайла Рудницького міжвоєнного періоду: ідеї, проекти, перспективи	267
Ругар Христина. Мандрівка до (своєї) пам'яті: міжвоєнний Львів і Львів у часі Другої світової війни в сучасному українському тексті (на матеріалі романів «Музей покинутих секретів» Оксани Забужко й «Танго смерті» Юрія Винничука)	278

ОГЛЯДИ ТА РЕЦЕНЗІЇ

Лановик Мар'яна. [Рец.]: «Пов'язати розгублені кінці життя і мистецтва» [на]: Мочернюк Н. Поза контекстом: Інтермедіальні стратегії літературної творчості українських письменників-художників міжвоєнної: монографія. Львів: Вид-во Львівської політехніки, 2018. 392 с. + 16 кольор. вкл.	286
Романюк Михайло. [Рец. на]: Сова А., Тимчак Я. Іван Боберський – основоположник української тіловиховної і спортової традиції / за наук. ред. Євгена Приступи. Львів: ЛДУФК, Априорі, 2017. 232 с.	295
Yastremska Tetiana. Dialectological studies: history, topics, structure.	300